

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2012. OKTÓBER XXIII. ÉVFOLYAM 19. SZÁM

PÁSZTORI ÜZENET

A Kárpát-medencei Református Nőszövetségekhez

Isten hajlékában. Istentisztelet a húszéves Erdélyi Gyülekezetben

Kedves Testvéreim! Mindig örül a szívem, amikor a református nőszövetségek szolgálatának hírért hallok, nem is beszélve arról, amikor meghívottként részese is lehetek összejöveteleiknek. Boldogan látom a kicsi gyülekezetek lelket bátorító asszonyait, szeretettel vagyok az ezres lélekszámú egyházkerületi nőszövetségi találkozókon, vagy ritka élményben részesültem a közelmúltban a kétezer nőtestvért összegyűjtő kerületközi Debrecenben megtartott konferencián.

Megvallom, több magyarázatom is van arra nézve, hogy miért értékelem ennyire egyházunk nőtagjainak munkáját. Többek között, mert anyai gondoskodást sugároznak, mert soha nem éreztem, hogy sajnálnák a maguk „fele”-részét, mint a gyülekezetben is „feleségek”, akik mindig többet adnak, mint felét a hiányzó résznek, mert a szükségből a többletet vállalják. Számomra nagyra becsülhető az is, hogy törekénységükkel vállalt több-műszak után megújító erővel érkeznek a gyülekezetbe, hogy kezük nyomán otthon legyen az Isten háza minden kellékkel felszerelve. Elismeréssel nyugtázom asszonyaink imádságát, amint összekulcsolják kezüket, amint téstát gyúr-

nak, amint ruhát vasalnak, avagy simogatnak, sepregetnek és segítségül sietnek.

Ők azok, akik sokszor háttérbe szorítottan csak jelzik a világnak, hogy jobban kellene Istenre hagyatkozni, többször kellene Őt hazahívni, sokkal több alkalommal kellene Urunkat meghallgatni feladataink előtt inkább, de később is. Állítom, a nők gondoskodása nélkül már elsorvadt volna az emberiség fejlődéstámogató hajlama, valamint az életfenntartó ösztön is. Megjegyzem, hogy a világ gondja-baja, gyógyíthatatlan betegségei, eluralkodni látszó bűnei, fertőző vétkei eladdig mind megoldhatatlanok is maradnak, ameddig nem kell Isten, kerülhető az egyház, semmibe vehető az imádkozók szolgálata. Véleményem szerint nincs messze az idő, amikor egyeseknek nagyon későn, másoknak talán még az utolsó pillanatban világossá lesz, hogy Isten, és a Hozzá közelben élők közössége a legvégső menedék. Hiszem, hogy az egyház a maga szolgálatának frontvonalán elsők között a nőszövetséggel ilyen oltalom, védelem és pajzs. Ma, amikor nemcsak moz-

Csúry István püspök

FOLYTATÁSA AZ 5. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

Holtomiglan, holtáiglan

Néhány éve nem akartam elhinni a statisztikai adatot, amely szerint a Szilágyságban megkötött házasságok fele felbomlik – válassal végződik. Azóta határozottan figyelem ezt a jelenséget és sajnos a statisztikai adat igaz, a magyar református felek által kötött házasságok is nagy számban felbomlanak.

Ismerősei körében mindenki gyakran hallja, hogy „elment a férje”, „otthagya a felesége”, vagy „elváltak”. Tágabb környezetünkben tízesével élnek elvált emberek és vannak válófélben levő családok. Elválnak a fiatalok és idősek. Elválnak tanult és egyszerű emberek. Elválnak párok néhány hónap után és válnak évtizedes házasságot után. Válnak gyermeket és gyermektelen családok.

A válás az esetek többségében nem jelent megoldást, mert marad a sérült gyermek és szülő. Az élet bizonyítja, hogyha el is válnak az emberek, egymástól nem szabadulhatnak meg. A házasság nem azért kötődik, hogy válással végződjön és a család sem azért van, hogy összetörjön.

A házasság és a család Isten egyik nagy ajándéka az ember számára. Házasságban élni nagyon jó. Ha megbetegszik vagy elromlik a közös élet, az meggyógyítható, javítható. Nem kell hozzá pénz vagy sorban állás, csak idő – idő a másikra, a beszélgetésre. A gépkocsik is megérdemlik a kétéves műszaki vizsgát és a rendszeres karbantartást. A házasságunk nem többet ér? Vizsgáljuk meg időben, hogy mi romlott el, miért nem működik házasságunk, és idejében kezdjük el javítani, javíttatni azt.

Házasságunk három pilléren nyugvó közösség – a lelki kapcsolat, az anyagi kapcsolat és a testi kapcsolat pillérén fennáll, Isten által fenntartott közösség. Ha a házastársi kapcsolatban bármelyik pillér megsérül vagy hiányzik, a házasság válságba került.

A lelki kapcsolat pillére jelenti Istenrel és egymással való lelki kapcsolatunk meglétét. Házastársammal közösen legyen Istenrel ünnepi és hétköznapi kapcsolatom – járjunk együtt istentiszteletre, táplálkozunk együtt az Igével, imádkozunk együtt, engedelmeskedjünk együtt, fogadjuk és hordozzuk együtt az áldásokat. A házastársammal való lelki kapcsolat is nagyon fontos. Ez az állandó kommunikáció, beszélgetések által erősödik és marad fenn. A heteken át tartó hallgatás, a felületes beszélgetések, az őrzött

Bogdán Zsolt

FOLYTATÁSA A 7. OLDALON

Nagybányai kórustalálkozó /4. Az egyházi választás értelme /6.

„Ha valaki fogságba visz valaki mást, ő is fogságba megy, ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni. Itt van a szentek békességes tűrése és hite. Azután láték más fenevadat feljöni a földből, akinek két szárva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány.”
Jel 13,10-11

A sárkány, a Sátán, átadta hatalmát a fenevadnak, ami nem más, mint az Antikrisztus. Az Antikrisztus Istent káromolja, azt akarja, hogy Őt imádjá az egész világ Isten helyett. Istent illető neveket csatol önkényesen nevéhez: Isten Fia, úr, magasztos, azaz Önmagát teszi Istenné, ami a legnagyobb bűn. A fenevad Krisztus torzképe. Róma császáraira, különösen Néróra nagyon illik a leírás, ám vonatkozhat ez minden olyan uralkodóra, aki elköveti az önmaga istenítésének bűnét.

Az Antikrisztusok előtt nem hajtanak térdet azok, akiknek neve be van írva az örök életnek könyvébe, s ezért a fogság nyomorát is el kell viselniük. A földön azok

A LÉLEK CSENDJE

Ne add fel a hitet!

imádják a fenevadat, akik nem a Bárányei. Őket nem bántja a fenevad, őket nem üldözi az Antikrisztus, ők nem szenvednek fogságban, velük nem erőszakoskodik a sá-táni hatalom. A fenevad, az Antikrisztus fegyvere az erőszak, mellyel térdre akarja kényszeríteni a krisztusiakat. A Sátán karddal, fegyverrel, erőszakkal akarja az igazakat térdre kényszeríteni az Antikrisztus imáadásában. A keresztyének válasza erre az erőszakra nem lehet ugyancsak és ugyanaz az erőszak vagy csalás vagy esetleg megfutamodás. Békésen kell tűrni és nem szabad feladni a hitet. A fenevad éppen a kompromisszumot, a megalkuvást akarja kierőszakolni a krisztusiaktól az igaz Krisztus-követés, az igaz hit rendjén, ám ez a keresztyének részéről egyenlő lenne a hit feladásával.

Segítsen minket az Úr Isten, hogy békétűró hittel tudjunk megállni az anti-

krisztusi erőszakkal, sá-táni karddal, fegyverrel szemben.

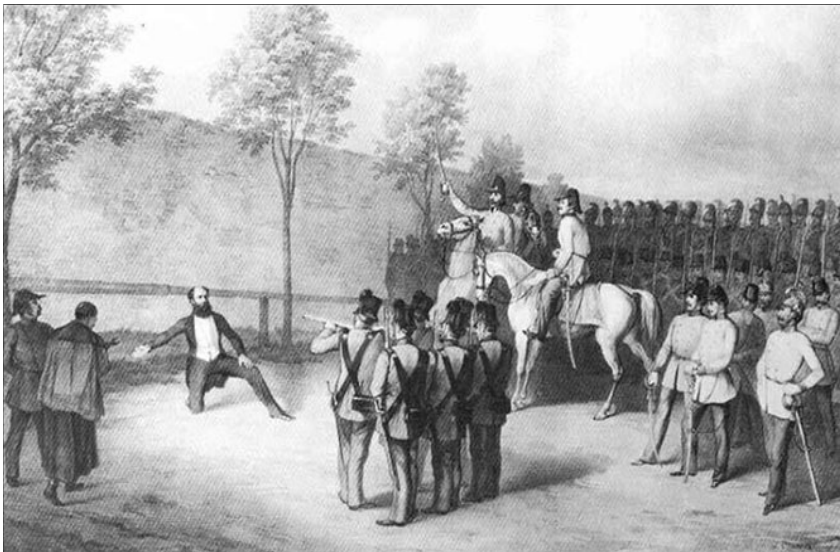
A második fenevad egy hamis próféta, akinek a mindenkori képe: a Bárány bőrébe bújt Sátán. A hamis próféta, a Sátán prófétájának beszéde a sárkányéhoz hasonló, Jézus báránybőrbe bújt farkasoknak nevezte a hamis, farizeusi tanítókat.

Hamis próféták azok, akik az igaz istentisztelet látszatába elrejtőzve be akarnak férközni az igazak közé, hogy a maguk hamis evangéliumát hitessék el az igazakkal.

Ezek a hamisak nem nevezik magukat istenteleneknek, sőt úgy lépnek fel, mintha ők lennének a legigazabbak. Nagyon szimpatikusak, simulékonyak, hízélgöek, beszédük nyájas. Fontos megjegyeznünk azt, hogy a külső ellenség mindig hasznára vált a keresztyén világnak, de amikor az ellenség belülről támad, nehezebb a védekezés.

Legyünk résen, vegyük észre az álvallásosságot, a hamis tanításokat, a hamis tanítókat, a farizeusokat, s főleg arra vigyázzunk, hogy mi magunk ne váljunk ilyenekké.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

Thorma János: Batthyány Lajos kivégzése

Damjanich János imája

Ima kivégzésem előtt 1849. október 5-ről 6-ra virradóra: Mindenség ura! Hozzád fohászokodom! Te erősítettél engem a nómától való elválás borzasztó óráiban, adj erőt továbbra is, hogy a kemény próbát: a becstelen, gyalázatos halált erősen és férfiasan állhassam ki.

Hallgasd meg, ó, Legfőbb Jó, vágyteli kéresemet! Te vezettél, Atyám, a csatákban és ütközetekben - Te engedted, hogy azokat kiállhassam, és a Te védelmező karod segített némely kétes küzdelemből sértetlenül kilábolni – dicsértessék a Te neved mindörökké!

Oltalmazd meg, Mindenható, az én különben is szerencsétlen hazámat a további vesze-

delemtől! Hajlítsad az uralkodó szívét kegyes-ségre a hátramaradó bajtársak iránt, és vezérelj akaratát a népek javára! Adj erőt, ó, Atyám, az én szegény Emiliámnak, hogy beválthassa nékem adott ígéretét: hogy sorsát hitének erejével fogja elviselni.

Áldd meg Aradot! Áldd meg a szegény, szerencsétlenségbe süllyedt Magyarországot! Te ismered, Uram, az én szívemet, és egyetlen lépésem sem ismeretlen előtted: azok szerint itélj fölöttem kegyesen, s engedj a túlvilágon kegyes elfogadást találnom.

Ámen.

PALÁGYI LAJOS

Az aradi vértanúk

Szabadságharcunk letűnt napvilága,
Te vakító nap a század delén,
Nem pazaroltad sugarad hiába,
Bár vak sötétbe halt az égi fény,
Eszméiden nem győzött az enyészet,
Örökre hagyta halhatatlan részed',
Fényeddel fényt hint késő századokra
A tizenhárom vértanú alakja.

Ki a homályból te ragadtad őket,
Dicsűgárt rájuk dicsőfényed vetett,
Az eszmény nélkülü tespedő öröknek
Te adtad a rajongó ihletet.
S midőn napod már a nagy éjbe dőlt rég,
Világosságod bennünk tündökölt még;
S haláluk is azért volt, hogy mi abban
Azt lássuk, a mi benned halhatatlan.

Haláluk! Fagyos rémülettől dermedt
Egy ország lelke, látva ily halált;
Bár milljó sebből vérezett a nemzet,
Milljó tekintet a bitókra szállt;
Lesújtva, némán és kövémereften,
Vad iszonyattal csüngtünk ama tetten,
S a bős sikoltás, mely keblüinkből tört ki,
Ajkunkra fagyva, nem tudott kitörni.

S ők élni fognak, élni mindörökkön,
Szent lesz, örökké szent a sírgödör,
A míg az eszmény ki nem hal e földön,
Míg magyar szellem még magasba tör,
Az ígét, melyért éltet áldozának,
Szívébe írták az egész hazának,
Utódától fogja hű utód tanulni:
Hogyan kell élni, s hogy lehet meghalni.

Megnyílt a határ Pelbárthidán

Sajátos módon és eszközökkel hirdetik Isten igéjét. A lelkekig hatolt a finn gospel kórus fellépése

Július 25. és augusztus 12. között több nemzet képviselői is egyházi szolgálatot végeztek a Pelbárthidai Református Egyházközségben, ami igencsak megmozgatta a gyülekezet tagjait és a falucska lakosságát.

Július 25-én **Pekka Simojoki** vezetésével, a korábban Nagyváradon már nagy sikerrel koncertező *EtCetera* finn gospel kórus látogatott Pelbárthidára, hogy a közel 800 éves református templomban a maga sajátos módján és eszközeivel hirdesse Isten igéjét. A nagy hőség ellenére is zsúfolásig megtelt templom fogadta őket. A zenés istentiszteleten részt vettek a község elöljárói, a környező falvak református gyülekezeteinek és a paptamási baptista gyülekezetnek a képviselői, valamint a paptamási cserkészek csapata.

Az egyórára beharangozott koncert fellépői két órán keresztül lelkesítették az egybegyűlteket. Több ezer évvel ezelőtt az egyiptomi forró pusztában a lángoló csipkebokorból szóló Isten lángra lobbantotta az akadémikuskodó Mózes szívét, aki attól kezdve rendíthetetlenül szolgált az Urat. A visszajelzések alapján elmondhatjuk, hogy hasonlóképpen erősített sokunkat Isten, a számtalan aggodalommal megtelt szívünkhöz éneklő kórus által. Az afrikai nyelven, finnül és magyarul felcsendülő ének számok alatt megtapasztalták az egybegyűlteket, a lassan közhelynek titulált mondást: *Bis orat, qui cantat* (Aki énekel, kétszeresen imádkozik).

Az ezt követő hétvégén, az évente rendszeresen több ízben is gyülekezetünkbe látogató holland vendégek voltak vendégeink. Augusztus 6-12. között pedig Észak-Írországból élő fiatalok közössége tette mozgalmassabbá a gyülekezet életét. A 12 tagú csapat azért érkezett, hogy a helyi ifjakkal együttműködve vakációs bibliahetet tartsanak a falu aprajának. Minden délelőtt ének-

tanulás, egy-egy bibliai történet elsajátítása, számos játék, kézimunka, arcfestés és ebéd várta az átlagosan 72 fős gyereksereget. A vendégek a gyülekezeti házban voltak elszállásolva, a foglalkozásoknak pedig a falu kultúrháza adott otthont. Az étel, a most is hűséggel helytálló kedves szakács asszonyoknak köszönhetően került minden nap asztalunkra.

A bibliahét délutánjain a vendégcsoport egyik része családot látogatott, másik része pedig a helyi ifjakat játékosan angol nyelvre tanította. Hasonló életkoruknak köszönhetően hamar megtalálták a közös hangot. A hétvégén, szombaton délután is közösen indultak lovas kocsikon bejárni a falut, hogy énekehangjukkal templomba hívogassák a lakosokat. A vasárnapi istentiszteleten a vendégek bemutatkozását néhány, a gyermekekkel közösen előadott ének követte. A délelőtti ünnepségen az Észak-Írországból érkezett csapat minden tagja átvehetett egy, a pelbárthidai templomot ábrázoló plakettet, melyet Tóth Endre, paptamási lakos készített.

Az említett időszakban a gyülekezet tagjai és a falu lakosai közül sokan segítettek. Sokan áldoztak idejükből, pénzükből, terményeikből, hogy a lelki táplálék mellett bőséges legyen a testi eledel is. Ezúton is köszönjük a segítséget. Gondviselő Atyánk fizessen meg szándéka szerint mindenkinek.

Megnyílt a határ Pelbárthidán! Megnyílt a határ ember és ember között; megnyílt a felekezetek közötti határ, az előítéletek határa, a nyelvi akadályok határa. Nem életkorral, szokásokkal, előítéletekkel egymástól elhatárolt emberek voltunk, hanem Istennek áldott népe. Reméljük, Isten kegyelméből még sok hasonlóan lehet részünk a jövőben.

GHITEA-SZABÓ JÓZSEF-LEVENTE lelkipásztor

MAGYARBERKESZ:

Bibliahét és kirándulás

A magyarberkeszi gyerekek örömeire, gyülekezetünk szervezésében az idén is sor került a Vakációs bibliahétre, augusztus 27-31. között.

A napi foglalkozásokban szerepet kapott a játékok, egy bibliai történet hallgatása, aranymondás tanulása, énektanulás, kézimunka, és persze a mindenki által várt uzsonna. A történetek bemutatásába a lekonfirmált ifjak segítettek be, hogy a kicsik ne csak hallják, de lássák is a szereplőket és a történeteket.

Az új játékok sem maradhattak ki a mindennapokból, amibe kicsik és nagyok egyaránt részt vettek. Az énektanulás gyorsan ment, mert rövid, fülbemászó szövegek voltak, s a dallamot is hamar elsajátították a kis éneklők. A kézimunkák keretén belül színeztünk, hajtogattunk, szép végeredménnyel, mely a szülők is tetszését elnyerte.

Az uzsomnának is nagyon örültek a kis lurkók, izgatottan várták, milyen finomság kerül az asztalra. Ezúton is szeretnénk megköszönni adakozó testvéreinknek a mindennapi fánkot, édességet, amivel mosolyt csalogattak a gyerekek és segítők arcára egyaránt. A pénteki napot énekméltással zártuk, hogy a vasárnapi istentisztelet során a szülők, nagyszülők hallhassák, nem hiába küldték gyermekeiket bibliaiskolába.

A szombati nap az ifjaké volt. Kirándulást szerveztünk erdélyi történelmünk egyik fontos

Mindenki megtalálta a helyét a magyarberkeszi bibliahéten

erősségéhez, a Kóvárhoz. Jól összerázódott a csapat, mintegy 20-an voltunk. Amint odaértünk, a fiúk fát gyűjtöttek, aztán szalonmasütésre került sor. Miután mindenki jóllakott, játszottunk, majd ügyel-bajjal felmáztunk a várom egyik bástyájára. Jó volt felfedezni, a vadregényes táj szépségein túl, dicső múltunk egy darabkáját. Szinte buzdítottak minket a megmaradt vár romjai, hogy igenis: itt élünk, halnunk kell, hiszen ezt tették elődeink is, s nekünk is kötelességünk megmaradni és anyanyelvünket ápolni.

Összegezve: egy élményekben gazdag hetet hagytunk magunk mögött és reméljük, hogy sikerül máskor is összehozni ilyen lelkes gyerekek és ifjúsági csapatot. Végül, de nem utolsó sorban köszönetet szeretnék mondani magam és a berkeszi fiatalok nevében Kovács Péter lelkipásztor-nak, Vékony Zsolt és Vékony Roland teológusoknak, akik mindent megtettek, hogy a vakációs utolsó heteit felejthetetlené és tanulságossá tegyék számunkra.

FODOR ORSOLYA

NAGYBÁNYAI KÓRUSTALÁLKOZÓ Énekeljete az Úrnak

Az avasújrósi nőszövetségi énekkar

„Az ének szebbé teszi az életet, az éneklők másokét is. Nem sokat ér, ha magunkban dalolunk, szebb, ha ketten összedalolnak. Aztán mind többen, százan, ezren, míg megszólal a nagy Harmónia, amiben mind egyek lehetünk. Akkor mondhatjuk majd csak igazán: Örvendjen az egész világ.” (Kodály Zoltán)

Augusztus 27-én került sor a Nagybányai városi református templomban az egyházmegyei kórustalálkozóra. A 96. zsolnárt **Demeter Csenge**, gyülekezetünk segédlelkésze olvasta fel, majd **Bak László** lelkipásztor köszöntötte a megjelenteket. Kifejezte örömét az iránt, hogy az egyházmegyei szinten második alkalommal megrendezett kórustalálkozó abban a templomban zajlik, amely 200 évvel ezelőtt a debreceni nagytemplom mintájára épült és mindkettőt Pécsi Mihály tervezte. A templom akusztikája is megfelel az éneklésre, amit Guttman Mihály, a Romániai Magyar Dalszövetség tiszteletbeli elnöke is kijelentett ittjártakor.

A házigazda lelkipásztor ismertette a résztvevő kórusokat, majd megkezdődött az éneklés. A koltói vegyeskar kórusát **Téglás Lajos** dirigálta. Felemelő előadással, jól kidolgozott zsolnárokkal és zenei darabokkal léptek fel. A kórus 1991-től működik és állandóan fiatalodik.

A házigazdák voltak a következő fellépők. A női kórus igyekezett úgy előadni a műveket, hogy azok emlékeztetése maradjanak és kivívják maguknak a hallgatóság tetszését. **Nagy Dali Emese** bemutatójában elhangzott, hogy a gyülekezet vegyeskara 1850-ben alakult, majd több év kihagyás után 1980-ban indult újra. Jelenlegi átlagos létszáma 20 körül van. A kórus fellép egyházi ünnepeken, de megragad minden olyan alkalmat, ahol lehetősége van bemutatkozni, külföldön és hazai találkozókon egyaránt.

Gellén Sándor, Avasújrósi lelkipásztor mutatta be a gyülekezet nőszövetségi

énekkarát. Előadásukban három kórusművet hallgathattunk meg.

A Teleki Magyar Ház kórusa, Fülöp Gábor vezetésével ebben az évben alakult. Első fellépésük március 15-én volt. Céljuk és feladatuk a magyar zenei anyanyelvet képviselni. Előadásukban két kórusművet mutattak be.

A találkozó következő fellépői Tiszaföldvárról érkeztek. A Pedagógusok Kórusát **Erdős Mihályné** vezényelte. Előadásuk felemelő volt, jól kidolgozott kórusdarabokat mutattak be. A kórus 2006-ban alakult és számos rendezvényen felléptek már. Önálló fellépéseket is szerveznek, ahova előadóművészeket, iskolásokat, óvodásokat is meghívják.

Ugyancsak Tiszaföldvárról érkezett az Aranyos Leventék kórusa, amely 1924-ben Iparos Dalkör néven alakult. A kórus több külföldi testvérkapcsolatot tart fenn. Előadásuk maradandó lesz a nagybányai és a többi kórus emlékezetében.

A koltói kamarakórus fellépése volt az utolsó, Fülöp Gábor karnagy vezetésével. A többnyire fiatalokból álló kórus zsolnárokat, feldolgozásokat adott elő, a tőlük megszokott tisztsággal, precizitással.

A találkózót Fülöp Gábor egyházmegyei zenei előadó, a rendezvény egyik szervezője értékelte, majd minden résztvevő csoport oklevelet kapott, amelyen egy Kodály Zoltán- idézet olvasható: „Hisszük, hogy az emberiség boldogabb lesz, ha megtanul a zenével méltóképpen élni.”

Végezetül **Bak László** és **Bakné Major Enikő** lelkipásztorok, a rendezvény házigazdái és szervezői, szeretetvendégségre invitálták a jelenlévőket.

Az óvárosi női kórus köszönetét fejezi ki lelkipásztorainak és karnagyának szolgálatukért, Isten áldását kérve életükre.

LAKATOS NELLA óvárosi presbíter, kórustag

Zengd Jézus nevét...

Akár himnusza is lehetne a VII. Kántorképző Tanfolyamnak ez az ének, hiszen talán ez csendült fel a legtöbbit a képző három hete alatt.

A nagyváradi kántorképző történetében első alkalommal tartott három hétig a tanfolyam. Az első két hét a tanulásra, megalapozásra, a harmadik hét pedig a gyakorlásra és a vizsgákra fókuszált.

A képzőn nyolc tanár oktatott hat különböző szintű csoportban: Márkus Zoltán, Kozma Gyula, Kozma Márta, Rácz Lóránd, Pünkösti Apó, Leopold László, Nagy Judit Noémi és alulírott. A tanfolyamon gyülekezeti ének és énektanítás, orgona és harmónium, kórus-karvezetés, szolfézs és összhangzattan, zenetörténet, hangképzés, orgonaismeret, himnológia és liturgika órák zajlottak, ez utóbbit **Csúry István** püspök tartotta.

A Partiumi Keresztény Egyetem zenetanárszéke és többi terméi, valamint az újvárosi templom és gyülekezeti terem a kántorképző rendelkezésére álltak. Lehetett gyakorolni minden teremben, ahol hangszer állt rendelkezésre, mindaddig, míg a megterheléstől nem gyulladt ki az alagsor villanyorgonája és nem fulladt le a 40 fokos meleg levegőtől az újvárosi templomi orgona. Ezek után bekérezkedtünk az evangélikus templomba.

Volt utcai éneklés a nagyváradi főutcán, fórum és beszélgetés **Csúry István** püspökkel, ahol aktuális gondokról és terükről esett szó. A közbeeső két vasárnapon a képzősök egy csoportja az újvárosi református templomban szolgált kórusénekekkel.

Idén hetedjére rendezték meg a kántorképzőt

Csütörtökön zajlottak a csoportos vizsgák, pénteken a hangszervizsgák. A záróhangversenyt az evangélikus templomban tartottuk. Két hallgató tett záróvizsgát ebben az évben.

A záró istentiszteleten **Herdeán Gyöngyi** Nagyváradi-újvárosi lelkipásztor szolgált. A zenés istentiszteleti liturgiában orgonaművek és énekkari darabok is elhangzottak a tanfolyam kórusának részvételével, a hallgatók valamint **Márkus Zoltán** tanár vezényletével. Másnap, szombat délelőtt karvezetés vizsgára került sor a Nagyváradi-újvárosi templomban.

A tanfolyamot záró, hálaadó istentiszteleten **Pálfi József** lelkipásztor hirdetett igét, valamint **H. L. Hassler**-, **J. Haydn**-, **H. Stern**-, **Liszt**-, **Kodály**-, **Halmos**-, **Ádám Jenő**-, **Osváth Viktor**-, **Gárdonyi Zoltán**-, **Berkesi Sándor**-művek csendültek fel a tanfolyam kórusának előadásában. A három hetes képző az oklevelek kiosztásával zárult.

OROSZ OTILIA VALÉRIA

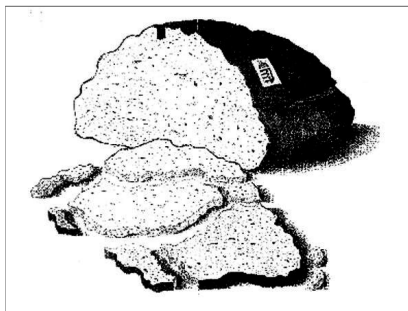
Trianon és a Magyar Református Egyház (3.)

A zsinat rendelkezett azokra az egyházkezelőkre és egyházmegyékre nézve is, amelyek nem teljes területükkel kerültek idegen államba, mint az erdélyi, sőt, amennyiben hosszú távra sikeredik az idegen államban létük kényszere – a zsinati szóhasználat szerint a „megszállás” –, akkor a kis létszámú egyházközségekkel rendelkező csonka egyházmegyéknek a szomszédosokkal összehasonlása lesz szükségessé. Ugyanígy intézkedik a zsinat az egyházmegyei bíróságok működéséről és a díjlevelek csonkítatlanságának fenntartásáról.

Bölcsnek bizonyult a zsinati döntés, mert tartósan bizonyult az idegen államba tartozás részint 1938-ig, részint 1941-ig maradt az elcsatolt református egyházak többsége idegen államok keretében, 1944-45-ben ismét visszakerültek az illető államokba. Az elcsatolt területek egyháztestjeinek átszervezése Trianon után formálisan a Magyarországi Református Egyház 1920. szeptember 28-30-i zsinatának határozata következtében, tehát törvényes alapon, autonóm elhatározásból történt, noha a külső kényszer okos belátása következtében.

A Trianonban aláírt kényszerült békeben Magyarország – Horvát-Szlavóniát nem számítva – 282 ezer négyzetkilométernyi területéről 93 ezer négyzetkilométerre, vagyis egyharmadára, 18,2 milliós lakossági lélekszámáról pedig 7,6 millióra, vagyis a korábbi lakosság 43%-ára csökkent. Az elcsatolt területeken 10,6 millió lakos élt köztük 3,2 millió magyar. Az 1910. évi népszámlálás adatai szerint Magyarországon 2,6 millió református, a népesség 14,3%-át tette ki, míg az 1920. évi népszámlálás Csonka-Magyarországon 1,6 millió reformátust regisztrált, ami a népesség 21%-ára rúgott. Ez az arány a reformátusság százalékos részesedésének jelentős emelkedését eredményezte, de a kortárs magyar reformátusait az nyugtalanította, hogy a római és görög katolikus népesség aránya is emelkedett, mégpedig 66,1%-ra, az 1910. évi 60,3%-hoz képest. Attól tartottak, hogy a katolikusok az állami életben a reformátusok és általában a protestánsok rovására sokkal nagyobb befolyásra tesznek szert, mint korábban. Az igazsághoz hozzá tartozik, hogy a Csonka-Magyarország területére számított 1910. évi népesség református része 21,4% volt, míg a római és görög katolikusoké együttesen 65%. Természetesen akkor a magyar politikai életben liberális éra volt, ami jobban tekintettel volt a bevett vallásfelekezetek törvény előtti egyenlőségére és viszonyosságára, mint az 1920-as évek ún. „keresztény kurzusa”, amely a háborús összeomlásért, a Károlyi Mihály országglásáért, a Tanácsköztársaságért, Trianon csapásáért a szabadkőműveseket, zsidókat és protestánsokat – olykor fordított sorrendben – tette felelőssé. A kortárs protestánsok aggodalmai tehát nem voltak alaptalanok.

Tanulmányunk elején érzékeltettük némileg azt a lelki sokkot, amit Magyarország jelentős részének idegen megszállása már 1918-19-ben okozott. A Tanácsköztársaság léte miatt a győztes hatalmak Magyarországgal egy éves késéssel írták alá a békeokmányt. A szomszédos államokkal, Németországgal és Ausztriával – hogy most a távoli Bulgáriáról és Törökországról ne beszéljünk – már 1919-ben megtörtént a békekötés és delegációikat meghallgatták, a békefeltételek enyhítéséért, különösen területi integritásuk védelme érdekében tett kifogásaiknak részben helyt adtak. A magyar közvélemény joggal hihette, hogy a békekötés a színmagyar lakosság területét nem hagyja a szomszédos hódítók kezén. Ezzel vigasztalták magukat és egymást. Erről szölkáltak lelkészeink prédikációi, cikkeztek az egyházi újságok. Nem ez történt. 1920. január 15-én Párizsban megismerte a magyar békelegáció a rettentő feltételeket. Ez sokkolta igazán az országot, a maradéknak szántat és a már Nyugat-Magyarország

A felszeletelt ország

kivételével gyakorlatilag elcsatolt területek magyarjait, de a magyar államhoz ragaszkodó más nemzetiségűeket, németeket, zsidókat, örményeket, ruszinokat, sőt még a szlovákok egy részét is. A magyar református egyház vezetői, lelkészei megállták a helyüket ebben a nehéz időben. Négyéves világháborúban nagy ember és anyagi veszteséget szenvedett ország, két ún. forradalom, a világháborúnál is több halálos áldozatot követelő influenza világjárvány, az ún. „spanyol nátha”, háborús özvegyek és árvák, munkanélküliség, éhezés, lakásínség, sokszor hónapokig vasúti vagonokban lakó menekültáradat közepette lelkészeink prédikációikban az evangélium és a politikai okosság reményességét prédikálták a gyülekezeteknek, tartották bennük a lelket. Ez olvasható a korabeli prédikációs kötetekben, a prédikációkat közlő folyóiratokban, egyházi hetilapokban, traktátusokban. A hit erősítése, a hazaszeretet, a magyarsághoz való hűségre buzdítás, az egyház melletti megmaradás, hiszen az a megszállt területeken a magyarság önazonossága megtartásának mentsvára is volt.

DR. CSOHÁNY JÁNOS

PÁSZTORI ÜZENET

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

gásszerűleg gondjait hordozzuk, hanem a társadalom is sok rendben sérült, amikor életfunkciók károsodásában szenvedők mellett a kárt vallott jónak teremtett világ fájdalmi felett kesergünk, ki kell jelentenünk: az egyház Mártáinak és Máriainak példáján van a kereshető megoldás.

A Kárpát-medencében tevékenykedő református nőszövetségek akkor találkoznak a Királyhágómelléki Egyházkerületben, amikor a Bibliolvasó Kalauz a 116. Zsoltárt ajánlja a hét vezéregyéként. Ebből a gyönyörű hálaénekből egyetlen üzenetet emelek ki: „...szolgád vagyok én, a Te szolgáló leányodnak fia, Te oldoztad ki az én köteleimet.” (16. vers) A hálás szív, amely megszabadult kötelekeitől, nem rejti véka alá az igazságot. Szolgáló leányod fia vagyok! Minden bilincseitől szabadult személy mögött ott van Isten szolgáló leánya. A hívő édesanyák, az imádkozó nagymamák, a gyülekezetben tevékenykedő nőszövetségek ilyen fiaikat és leányokat adhatnak a világnak, vagy adnak vissza a közösségeknek, ahonnan korábban elszakadtak, vagy éppen kiszakította őket a leselkedő kísértés valamely gonosz csábítása. A szolgáló leány gyermeke már „otthon” születik. Ime, miért kell asszonyainknak Isten közelében lenniük, és miért döntöttek helyesen a gyülekezetépítő nőszövetségi tagok, mert tudatosan felvállalják, hogy „gyermeküket” Isten hajlékában hozzák világra. Ezek a gyermekek már nem „otthonatlanok”, nem „elidegeníthetőek” és semmi esetre sem „istentelenek”. Az ilyen fiak, az örökbefogadottak is, Isten szeretetének karjai között vannak. Minél több nőszövetség él és élte, minél több anya vállalkozik életadásra Isten közelében, annál több egészséges gyermek, hívő utód származik és nevelkedik, akik kötelek nélkül élhetnek. Jobbá lehet tenni a világot, ha Isten otthonában szolgáló szülők lesznek a nevelők!

Különös öröm számomra, hogy a Kárpát-medencei magyar református nőszövetségek itt, a Partiumban készítik elő a december másodikára tervezett imánapot. Kívánom, hogy tudatos imádkozók legyenek, akik érzékelik a saját női felelősségüket a társadalom minden rétegéért, akik méhük gyümölcséért és minden más anya, más gyermekeért lélekben tédre tudnak ereszkegni, hogy egyre kevesebb legyen a letörendő lánc, a leverendő bilincs. Legyen Isten hajlékában otthonos élete minden magyar asszonynak, hogy már utódaikat, mint tősgyökeres Krisztus követőként hozhassák világra, akik már nem lehetnek áldozatai a kísértés álnok csábításának.

Legyen áldott minden vendégünk élete, áldott a közöttünk eltöltött ideje, áldott a szolgálata maga és övéinek javára.

A békeség kötelékében.

Hadadon konferenciáztak a presbiterek

Presbiterek a nagykárolyi kastély előtt. A háromnapos konferenciát kirándulások színesítették

Az idei, sorban a nyolcadik egyházkerületi presbiteri konferenciát a nagykárolyi egyházmegyéhez tartozó Hadadon tartottuk meg, Isten segítségével, augusztus 31. és szeptember 2. között. A 120 résztvevő presbiter a Királyhágómellékről nyolc egyházmegyét, valamint a kárpátaljai, erdélyi és magyarországi presbiteri szövetségeket képviselte.

A három tartalmas napot a hadadi Degenfeld kastélyban létrehozott ifjúsági központban töltöttük, de közben meglátogattuk az ákosi, erdődi, nagykárolyi, érmindszenti, tasnádi és sződemeteri templomokat, illetve az Ady és Kölcsey emlékházakat. Előadóink tartalmas előadásokkal szolgál-

tak: Hermán M. János egyháztörténész, ifj. Geréb Miklós segédlelkész, Dobai Zoltán lelképásztor és Tötös Katalin magyartanár.

A konferencia témája az egyházi zene, zenekultúra és zenélés volt, amit a felkért előadók: Berkesi Sándor karnagy és Orosz Otilia kántor, egyházzenei előadó mindenki számára érthetően dolgoztak fel. A három nap során rögtönzött kamarakórus (tagjai: az előbbi két előadó, ifj. Geréb Miklós, Nagy Judit és Rác Lóránd) szolgált a konferencián.

Igei szolgálatot végzett körünkben: Lukács József főjegyző, Nagy Sándor, a házigazda egyházmegye esperese, Hermán M. János, Kurta-Tötös Szabolcs és házigazdánk Kurta-Tötös Beáta. Isten általuk hirdetett igéje sokunk számára személyre szóló volt.

Mint az utóbbi években, most is jelen volt a budapesti Kálvin Kiadó. A remek kiadványokat Fodor Csaba terjesztési igazgató mutatta be.

A konferencia úrvacsorával egybekötött istentisztelettel zárult, amin jelen voltak a hadadi gyülekezet tagjai is. A konferencia résztvevői nyilatkozatban tiltakoztak a sepsiszentgyörgyi Mikó Kollégium visszaállamosítása ellen (lásd keretes írásunkat – megj.: a szerk.).

Köszönettel tartozunk házigazdánkunk: a hadadi gyülekezetnek és presbitériumának, a Degenfeld Központ igazgatójának és személyzetének a három napos ellátásért, valamint a Nagykarolyi Egyházmegye és az Egyházkerület lelki és anyagi támogatásért. Ugyancsak köszönet illeti a meglátogatott egyházközségek lelképásztorait és presbitereit az irántunk való gondoskodásért.

Mindezekért Istennek adunk hálát és kérjük Öt, hogy jövőre is együtt épülhessünk a kilencedik, reményeink szerint a Temesi Egyházmegyében tartandó konferencián.

VENTER MIKLÓS PSZ-főtítkár

Az egyházi választás

Az egyházkormányzás kérdései közül csupán példaképpen ragadjuk ki az egyházi választások kérdését.

Egyházi tisztségek betöltésénél sajátos értelme van a választásnak, s ezt tudatosítanunk kell a gyülekezetben, hogy az egyházi választást a politikai életből ismert választásokkal össze ne tévesszék.

Ha valaki az egyházban akarja kiélni kortes és pártos szenvedélyét, eltevesztette a helyét. „Választási hadjáratoknak” sincsen semmi létjogosultsága, mert itt nem emberi mesterkedésről, többségről és kisebbségről van szó, hanem az Úr akaratáról. Különösen a Cselekedetek könyve szolgált példák az egyházi választásra. Mátyás apostollá választásakor pl. az Úrhoz könyörög a választó gyülekezet, így imádkozván: „Te, Uram, ki mindenek szívében ismered, mutasd meg... akit választottál” (ApCsel 1,21 vö. 13,2-3).

Voltaképpen nem is választás történik itt, hanem az Úr választójának megkeresése. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az arravalóság gondos szerbe-számba vételénél nem egyéni érdek, nem mellékszempont a döntő, hanem az Ige szolgálatáért az Úr színe előtti együttes felelősség. A választás is istentiszteleti cselekmény: a választókon át Krisztus cselekszik, tehát az egyházi választásban is az Ő fősége érvényesül. Az egyház szolgálóinak éppen abban nyilvánul meg a kötöttsége és szabadsága, hogy az egyházi tisztséget emberek által nyertek ugyan, de nem emberektől, hanem Krisztustól.

A Biblia azonban nemcsak a választók, hanem a választandók keresztyén magatartását is meghatározza. János evangéliumában olvashatjuk: „Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másuttól hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az.” A továbbiakból megtudhatjuk, hogy Krisztus az ajtó: „Én vagyok az ajtó, ha valaki én rajtam megy be, megtartatik” (Jn 10,1-16). A választandó életére és munkájára az idézett helyen ezzel a „mennyei választási szabállyal” kapcsolatban ígéret és ítélet is van.

DR. TÖRÖK ISTVÁN

REMÉNYIK SÁNDOR

Október 6.

„Lehullott a rezgő nyárfa...”

Nem.
Nem eüstsztínű most a levele.
Feketén hull a fákról a levél,
S a föld, amelyre hull,
Kemény, mint a koporsó fedele.

Hallottátok: így szól a rendelet:
Gyászolni ne merjen ma senki sem,
Senki ne merjen ülni ünnepet,
Mert a nép, melynek e nap ünnepe volt:
Csak volt...!

Halottnak – hallgatás;
De a hamu alatt,
Valahol mélyen – izzik a parázs!

1919. október 6

A Presbiteri Szövetség szolidaritását fejezi ki az Igazság napján megjelent demonstrációkkal. Mély felháborodással és szomorúan vesszük tudomásul, hogy 23 évvel a fordulat után, az Európai Unió egyik tagállamában, még mindig ott tartunk, hogy az elkobzott közösségi vagyon visszaszolgáltatásában torpanunk meg, ilyen szégyenletesen. Meggyőződésünk, hogy a Székely Mikó Kollégium ügyében tevékenykedő Restitúciós Bizottság tagjainak meghurcolása nem méltó a jogállamisághoz. Továbbá, hogy ez az eset és a hatóságok részéről érkező hasonló „intézkedések” célja a magyarság megfélemlítése és demoralizálása.

Mi, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége, valamint a konferencián résztvevő: Kárpátaljai, Erdélyi és Magyarországi kerületekből felseglett presbiterek kiállunk a nemzeti és az egyházi közösségi elkobzott vagyon vissza szolgáltatásáért.

Ügyünket és az igazságszolgáltatást kegyelmes Istenünkre bizzuk, s együtt könyörgünk a zsolttárossal: „Maradj hűséges a Téged szeretőkhöz, igazságos a tiszta szívűekhez.” (Zsolt 36,11)

Október színei és ünnepei

Itt van az ősz, itt van újra – hívős éjszakáival, szél sodorta faleveleivel, elmúlást idézőn. Egykoron Pál is átérezte ezt a római börtönben. Ezért írt így fiatal tanítványának, Timóteusnak: „Igyekez a tél beállta előtt megjönni. Felsőruhám hozd el... hozd el a könyveket, Bibliát is, de főként a pergameneket” (2Tim 4,13.21). Az apostol mögött életműve, egy Krisztushoz térő akkori világ. Előtte életének utolsó szakasza. A cellacsendben felkészül arra, ami még jön. Ehhez elég egy felsőruha és a Biblia. Felsőruhára testének van szüksége, az általa nyújtott melege a növekvő hidegben, védelemre a mostoha körülmények között. Bibliára, ószövetségi tekeresekre a lelkének van szüksége, hogy remény és erő lakozzék benne. A népek apostolának puritán gazdagsága, minden kincse „csak” ennyi: egy felsőruha és a Biblia.

Egyedül mennyei Atyánk tudja, hányszor és hány helyen ismétlődött meg ehhez hasonló jelenet és kérdés a Pál óta lepergett mintegy ezerkilencszáz esztendő alatt? Amikor a hírtelen beállott történelmi téiben a túlélés, a megmaradás csaknem nullára zuhant esélyét egyetlen felsőruha és egyetlen Biblia jelentette személyek, családok vagy éppen népcsoportok számára. Hányszor lett eközben az Élet Könyve „rabon napfény, Tévelygőnek hívó harang, Roskadónak testvéri hang”?

Igy volt ez azzal a hatvanegy magyar protestáns lelkésszel, akiket rabszolgaként adtak el 1675-ben a nápolyi gályákra, s akiknek az úszó börtönné vált hajók evezőlapátjai mellett a szöbölfejből félhangosan „zsolozsmázott” Igék jelentették az egyedüli reménységet. És 1849. október 6-ra virradóan is, amikor az aradi siralomházban vértanúink számára csak ennyi maradt: egy (katonai-, vagy rab-) köpeny, meg a Biblia. És nem ez a jelenet ismétlődött meg 1956 történelemfordító napjai után a megtorlás rafinált cella mélyébe vetett honfitársainkkal, Recskén és a lélekroppantás összes magyarhoni műintézetében, amikor rabként, de hittel és szöbölfejből idézett Igék mécsvilágánál éltek túl sokan a megaláztatást?

Október újra itt van, szomorúan szép és gyözedelmes ünnepeivel, hősök és áldozatok emlékeztünkben felsorakozó, talán már messzeségbe tűnő hosszú menetével. Nevekkél, s a névtelenségben maradtak némán is beszédes tanúságtételével. Mindezek mögött pedig nekünk, protes-

tánsoknak itt van még október 31., a reformáció naptámadatának ünnepe, mindennapi megújulásunk őrtüzeként. És magyarságunk megújító erőforrásaként, ami Mohácsnál bekövetkezett nemzeti tragédiánk után elhozta eleinknek a közösségi és egyéni vigasztalódást, az ismételt talpra állás esélyét, az élő hit belső támaszát. És növekvő nemzeti önismeretünk jeleként a széthúzás és irigység magunkban hurcolt csapdájának felismerését. Hogy milyen hatékonysággal? Úgy, hogy ma is újra tanulni kell az ősi leckét! De a reformáció szilárdította meg bennünk a más népeknél nem hitványabb nemzet tudatát, európai egyenrangúságunkat, mikor peregrinus diákjaink Patakról, Pápáról, Debrecenből, Kolozsvárról, Losoncról, Kassáról bejárták a nyugati egyetemeket. És nem csak a hosszú út porát hozták haza, hanem fejükben és lelkükben az emelkedő nemzetek legújabb ismereteit. Ez a figyelő tekintet megmaradt akkor is bennünk, amikor jöttek az idegen zsoldosok, nyugati és vadkeleti megszállók, s le akarták tépni a szabadságvágy felsőruháját népünkről, s ki akarták szagatni a hit támaszát lelkünkbelől.

Október színei és ünnepei emlékeztetnek és tanulságul szolgálnak: egyénnek és nemzetnek megtartó, éltető erőforrása volt, s ma is az a Biblia. De október arra is tanít: lehet az egyetlen felsőruhát is méltósággal, zúgolódás, elégedetlenség nélkül viselni. Fontos ezt elmondani akkor, amikor a „semmi sem elég” konzumgörcse szorítja sok honfitársunk idegrendszerét, s tünteti el ajkukról a köszönet szavát. Október józan tanulságai közül is kitűnik az, hogy anyagi és szellemi kultúra, hit és tudás, európaiság és magyarságtudat együttes vállalása tesz nekünk minket méltókká eleink októbereihez, hagyatékához. Azokhoz, akik érettünk is vállalták és kiállták egy felsőruhával, meg Bibliával a történelmi szoritókat. De figyelünk-e még rájuk? Van-e gondunk így idei októberünkre? Vagy egyre nagyobb szakadék választ el már tőlük, egymástól, meg magunktól is, meg Istentől? Gondolkodjunk el ezen, amikor magunkban, vagy ténylegesen meggyújtjuk az emlékezés mécseseit, vagy szívünkben csendesen felfénylik sok drága Ige mécsvilága!

DR. BÉKEFY LAJOS

HETEDIK KÜRTSZÓ

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

titkok, elhallgatott dolgok összetörik a lelki kapcsolatot pillérét. Minél kevesebb a házastársak között a titok s minél több az őszinte beszélgetés, annál erősebb a lelki kapcsolat.

Az anyagi kapcsolat pillére a teljesen megvalósult anyagi közösséget jelenti. A külön kezelt fizetések, az egymástól eltöltött jövedelmek, az egyenlőtlen visszaosztás az anyagi kapcsolat pillérét zúzzák szét. Minden közösen eldöntött és véghezvitt kiadás, minden együtt hozott felelős anyagi döntés ezt a pillért erősíti.

A testi kapcsolat pillére minden házaspárnak a saját intím életszférájához tartozik. Egészség és betegség esetén is fontos a testi érintés.

Házastársak eltávolodásának folyamatát Pilinszky sokatmondóan írja le, amikor így fogalmaz: „az ágy közös, de a párna nem”. A külön ágy, a külön hálószoba, a külön házban vagy külön országban való hálás a testi kapcsolat pillérét rombolja le.

Egyfelől a békességben élő házastársak, másfelől a válás felé tartó párok számára is hasznos rendszeresen megvizsgálni, melyik pillér sérülékeny vagy sérült és sodorja kudarcba, összeomlásba házasságukat. Mindig hasznosabb a bajt megelőzni, a betegséget gyógyítani, a romlásnak indult dolgokat javítani, mint egy életet át hordozni a válás következményeit.

A világban minden – amihez az embernek köze van – elromolhat és el is romlik. A teremtő és gondviselő Isten ereje által azonban minden jó marad és megújul – így házasságunk is.

FIRKA

Mikó (ür)ügy

Adorjáni László karikatúrája

Harangvirág

Az út előtt még megpihent az öreg, repedezett padon. Görnyedt hátát megtámasztotta a falnak, mely magába gyűjtötte a nyár, egy élet melegét.

Az árnyak már megnyúltak a kerítés mentén, s a kicsi ház is mélyebbre húzta ablakos szemébe a mohás tetőt. Öreg volt, akár gazdája, aki néhány hete más szállást keresett magának. Csak a fecske nemzetséges maradt hűséges az omladozó eszterhéjhoz. Csivitelésükkel felverik a gyász csendjét.

A nap búcsút intett a Meszesnek, a tájnak, külön-külön megcirógatva a bágyadt fák tetejét. Piros lett az ég alja – elvérzett az élet. Szellő bújít elő valahonnan, meglöbögve a kék anyóka fekete kendőjét s a kései harangvirág-csokrot.

Minden este kiül ide egyedül a ház elé, csokrával búcsúztatva a lemenő napot s az ő öregét. Úgy maradt itt, mint gerlice párja nélkül. Fél évszázadig éltek garosán, együtt búgtak, együtt repültek. S most elment csendesen, mert odaátrol hívta Teremtője. De itt üresség maradt utána: az életet, a kedvességet, a törődést vitte magával vadgalamb párja. Lám, egyenként szakadnak el a szájak, melyek összekötötték őket. Finom fonálra kötözött emlékek füzére pereg le előtte, mint kalárisba kötözött gyöngyök. Szívének másik fele, mint a mézesbábé, kint pihen a temetőben.

Eres kezével a padot simogatja, azt a helyet, ahonnan hiányzik a társa... Majd elbábrál reszketve a csokron, egyenként himbálva a kicsi harangokat. „Minden harang érte kondul, minden virág utána sír, s ő elvitte szárnyain a földi boldogságot.”

Hosszabbak a napok, s az éjszakák is egyedül. Csak tipeg meg-megállva az emlékek között, melyek esténként leroskasztják ide, a kis padra. Lába előtt tátikák pihegnek a melegtől, a fecske család elindul esti röpkülésre.

Sóhajtozva feláll, hogy induljon lassan a temető felé. Apró alakja árnyakkal vegyül, s viszi panaszát, magányát szóltan társához. Fent, a domboldalon a várakozástól fénygyúl ki egy sírkövön – a teremtő-nap utolsó sugara lemenőben.

VERES PIROSKA

✿ SZAMOSARDÓI TÁBORI ÉLMÉNYEK.

Sokak öröme, idén is sor került a Nagybányai Egyházmegye szervezésében az Egyházmegyei Ifjúsági Táborra, ami augusztus 6-10. között Szamosardón zajlott. Egyházmegyénk több településéről érkeztek a fiatalok: Hosszúmező, Máramarosziget, Felsőbánya, Nagybánya-Óváros, Koltó, Katalin, Szinerváralja, Apahegy, Avasújváros, Avasfelsőfalu, Vámfalu, Magyarlapos, Domokos, Magyarberkesz és Szamosardó. Összesen mintegy 40-en voltak.

A fiatalok sok érdekes programon vehettek részt. Az előadások során **Kánya Zsolt Attila** lelkipásztor a fiatalok integrációja az egyház életében címen érkezett,

Jövőre is várják az ifjakat a Nagybányai Egyházmegye ifjúsági táborába

Gellén Sándor lelkipásztor a Nagybányai Egyházmegye történetéről beszélt, **Somfalvi Edit** lelkipásztornő pedig a konfirmáció jelentőségét eszeltte. Az előadásokat kiscsoportos megbeszélés követte. A lelki felüdülés érdekében reggeli és esti áhítatokon is részt vehettünk. A tábor új programja közé tartozott a láthatatlan színház, aminek nagy sikere volt a fiatalok közt.

A reggeleket tornával kezdtük, minden délután játékos vetélkedőkön vehettünk részt, majd a napokat vidám esttel fejeztük be a táborúttal mellett. S bár az elején még idegenek voltunk egymás számára, a tábor végére minden megváltozott, s nem akardott hazamenni.

Meleg szívvel ajánlom mindenkinek az Egyházmegyei Ifjúsági Táborra, hogy jövőre még többen lehessünk együtt, együtt dicsőítve Isten nevét.

Köszönettel tartozunk a tábor szervezőinek, (Fazakas Ildikó lelkipásztornő, Bogya Árpád lelkipásztor, Csizsér Norbert, Vékony Zsolt, Vékony Roland teológusok) akik minden tőlük telhetőt megtettek, hogy felejthetetlen legyen számunkra ez a tábor, és a szakácsnőknek (Aranka néni és Katica néni), akik minden nap finom ételt főztek számunkra.

BUTKA DIÁNA és PÁLL NORBERT

✿ NŐSZÖVETSÉGI KONFERENCIA: AZ EGYÜVÉ TARTOZÁS MEGÉLÉSE.

Hálával teli szívvel gondolunk a mi Urunkra, Istenünkre, hogy mindig ott érezhetjük szent kezét életünk felett, cselekedeteink irányítója ő nekünk. Köszönjük ezt a gondviselést, ezt a védettséget.

Az Úr vezérelt és volt velünk június 22-én is, amikor a misztótfalui Székely Mária Nőszövetség lelkes tagjai útra keltek Debrecenbe, hogy részt vehessenek a Tiszántúli és Királyhágómelléki Nőszövetség jubileumi konferenciáján. A Kárpát-medence minden tájáról gyűlte össze asszonytestvéreink. Együtt dicsértük az Urat, őt szolgáltuk, s az együvé tartozás érzését erősítettük. Hisszük és valljuk, hogy ez az együttlét sok erőt adott minden nőtestvérünknek, mintegy 2080 főnek, a további munkához, „a hitet, a hűséget, a növekedést” szolgálta.

„Maga az Isten pedig, a mi Atyánk és a mi Urunk, Jézus Krisztus egyengesse a mi utunkat hozzátok. Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bővelkedőkké a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt!” Ezzel a hittel és reménységgel tértünk haza gyülekezetünkbe, otthonainkba. Az Úr legyen mindig velünk!

ROMOK MÁRTA

✿ A BONUS PASTOR ALAPÍTVÁNY ELÉRHETŐSÉGEI.

A Református Mentő Missziót támogató Bonus Pastor Alapítványt bemutató júliusi riportunk nyomán több olvasónk kérte, hogy tegyük közzé a szenvedélybetegekkel foglalkozó missziós szervezet elérhetőségeit. A terápiás programokkal kapcsolatban hívható partiumi munkatársak: Szatmáron és környékén Puskás Csaba: 0744-539-213; Nagyváradon és környékén Fekete Attila: 0752-050-341. Más megyékből keresse az önhöz legközelebb levő munkatársat. E-mail: office@bonuspastor.com.

✿ EGYHÁZKERÜLETI SZÍNJÁTSZÓ-CSOPORTOK TALÁLKOZÓJA.

A KRISZ és a Nagyvárad-velencei Református Egyházközség meghirdeti az Egyházkerületi Színjátszócsoporthoz III. Találkozóját (KRISZT) november 10-i dátummal. A műsorral jelentkező csoportok előadása, mely lehet színdarab (klasszikus vagy modern szerzőtől, akár saját szerzemény), pantomim, bábelőadás, mesejáték, rockopera, stb. kimondottan vallásos témájú lehet, és időtartama nem haladhatja meg a fél órát. Kérjük az előadandó mű címének és szerzőjének megnevezését, a műről egy rövid (negyedoldali) ismertetőt, valamint a

szereplők/előadók névsorát és csoportos fényképét, illetve, hogy ki a rendezője (mindezek a kinyomtatandó műsorfüzet és a zsűri számára szükségeseknek).

A fent megadott dátumon egy rövid bibliamagyarázattal, a kezdési időpont de. 9:30 óra. A találkozó helyszíne a Petőfi Sándor kultúrotthon (a velencei templom tőszomszédságában), Nagyvárad, Kolozsvári út 85. szám. A színjátszó csoportok találkozója egy napos és a résztvevők számára biztosítunk étkezést. Jelentkezési határidő: október 1. Szeretettel bátorítunk és ugyanakkor várunk több ifjúsági (gyülekezeti és intézményi) csoportot is erre a missziói célból rendezendő színjátszó csoportok találkozójára. Elérhetőségek: 0723-465-499, 0259-417-285, varadvelence@freemail.hu.

A szervező intézmények nevében: **Kánya Zsolt Attila** lelkipásztor, KRISZ-elnök, **Farkas Antal** Nagyvárad-velencei lelkipásztor.

✿ PÁLYÁZAT KÁNTORI ÁLLÁSRA – ÉRMIHÁLYFALVA.

Az Érmihályfalvai Református Egyházközségben halálos baleset miatt megüresedett az egész normás kántor-karnagyi állás.

A Presbitérium elsősorban azoknak az ötven éven aluli magyar református férfikántorok jelentkezését várja a megüresedett állás betöltésére, akik buzgón és hűségesen szolgálják családjukkal együtt magyar református anyaszentegyházunkat, szakmailag felkészültek (felsőfokú zenei végzettség), felvállalják a gyülekezetben folyó sokoldalú és nagyszámú egyházzenei szolgálatot.

Javadalmazás: A Presbitérium által biztosított szolgálati lakás, megszabott stóladíjak, besorolás szerinti fizetés.

Jelentkezésnél személyesen kell benyújtani a kézzel írott önéletrajzot, szakmai önéletrajzot, diplomák fénymásolatát. Jelentkezni lehet 2012. október 25-ig az Érmihályfalvi Református Lelkipásztori Hivatalban (tel. 0259-355-447).

IDÉZŐJEL

„Az iskola az a hely, ahol az egyház szembeül azzal, hogy miről szól ma a világ, hogyan gondolkodnak a 21. században a gyerekek. Nagy kihívás és provokáció ez, ami arra indít, hogy átadjuk azokat az értékeket, amelyeket kétezer éve örzünk. Azonban ehhez értenünk kell a gyerekek kérdéseit, mert ha nem tudunk a nyelvükön beszélni az örök dolgokról, akkor csak hideg, ősi és poros lesz a beszédünk, ami nem tudja az életüket szolgálni.”

BALOG ZOLTÁN